Добридень, люди! Вбитий на снігу,
я спам'ятався в зоряній пустелі.
І все, що має на землі вагу,
осипалось, як мертві імортелі.
Там, на землі, щось падало, цвіло,
було рожеве, синє і зелене.
Мені вітри позичили крило,
я бачив землю за віки від мене.
Я натомився жити без душі.
Нема на чому записати строфи.
Усі арапи-предки й гармаші
Кричать в мені зігрітися хоч трохи.
Я сам не знаю, скільки тут пробув.
Не хочу я ні вічності, ні слави.
В безсмерті холодно. Я хочу в Петербург.
Вдягтися в тіло і напитись кави.
Там, на столі, лежить моє перо.
Воно лежить, воно давно не пише.
Я хочу вірші написати про —
Про те, як вітер гілочку колише.
Я хочу встати вранці, на зорі.
Любити жінку, ждать листа з Одеси.
Я хочу волі, волі!.. А царі?
Я хочу жити, жити!.. А Дантеси?
Я сто поем ще маю на меті,
а я дивлюсь у вічі пістолету...
В безсмерті холодно. І холодно в житті.
О Боже мій! Де дітися поету?!